

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 4

Capitolul 3: Reinhard Heydrich

Devotamentul celor mai mari este să se confrunte cu riscuri și pericole și să joace zaruri pentru moarte.

Friedrich Nietzsche

"Despre autodepășire", Partea a doua, *Așa grăit-a Zarathustra*

Se poate spune că Germania a pierdut cel de-al Doilea Război Mondial nu numai înainte ca acesta să înceapă, ci chiar din 1931, cu doi ani înainte de alegerea lui Hitler în funcția de cancelar, când acesta încă se lupta pentru putere. În cursul aceluiași an, Hans-Thilo Schmidt, proprietarul unei fabrici de săpun eșuate, a obținut un post minor la *Chiffrierstelle*, sau "Biroul de cifrare" al armatei germane, prin intermediul fratelui său, Rudolf, pe atunci șef al corpului de transmisiuni. Criptografii de la *Chiffrierstelle* perfecționaseră până atunci, după aproape zece ani de muncă intensă, o mașină de cod cu mult înaintea oricărui dispozitiv de criptare inventat

până atunci. Cunoscută sub numele de *Enigma*, aceasta a păstrat secretul ordinelor militare germane împotriva oricărei încercări externe de a le citi.

În noiembrie, Schmidt a mers la Grand Hotel din Verviers, Belgia. Acolo a predat unui agent secret francez documente confidențiale care dezvăluiau funcționarea secretă a *Enigma* pentru 10 000 de mărci (aproximativ 30 000 de dolari în banii de astăzi). "Datorită trădării lui Schmidt", scrie Simon Singh în istoria sa despre criptoanaliză, "aliații au avut acum posibilitatea de a crea o replică exactă a mașinii militare germane *Enigma*" (146). Operațiunea de a sparge în cele din urmă mesajele sale codate a fost denumită de agenții serviciilor secrete britanice "ultra secretul". Datorită unui trădător apolitic care și-a trădat țara pentru bani, o lume avea să ajungă la sfârșit. Dar nici măcar *Ultra* nu a fost suficient pentru ca Aliații să câștige războiul, în special pe mare, unde codurile *Kriegsmarine* încă nu puteau fi descifrate. Cu toate acestea, la începutul anului 1943, britanicii au capturat un u-boat care avea încă la bord o parte din codul său. Trădătorii din *Abwehr* (serviciile de informații militare germane) au furnizat restul și, de atunci, campania submarină s-a prăbușit brusc. Căpitani distrugătoarelor Royal Navy și U.S. Navy știau unde se află toate submarinele germane și au început să le bombardeze neîncetat.

Evenimentele care au condus la această cotitură crucială în cel de-al Doilea Război Mondial au început cu o luptă secretă în interiorul celui de-al Treilea Reich între două dintre figurile sale mai puțin cunoscute: Wilhelm Canaris și Reinhard Heydrich. În mod ironic, ambii bărbați erau prieteni vechi. Heydrich, liderul SS *Sicherheits Dienst* [SD] (Serviciul de securitate SS), servise sub comanda lui Canaris în marină în anii 1920, iar fostul său superior a ajuns șef al *Abwehr* în 1935. În anul următor, Heydrich a devenit șeful *Gestapo* (*Geheime Staatspolizei*, Poliția secretă de stat, echivalentul F.B.I. sau Scotland Yard). Era de datoria sa să descopere spionii și trădătorii, promovând în același timp spionajul în țările inamice. În mod normal, aceste sarcini erau de competența *Abwehr*, o organizație presupus apolitică care se ocupa strict de probleme militare. Dar era nevoie de S.D. pentru a contracara adversarii ideologici - atât străini, cât și interni - hotărâți să distrugă național-socialismul prin orice mijloace posibile. Heydrich s-a dovedit un geniu în înfrângerea acestor inamici nevăzuți și a reușit, în mare măsură, să anuleze eficiența tehnologiei secrete de informații prin urmărirea rapidă a spionilor și trădătorilor care furnizau Angliei informațiile vitale care făceau ca *Ultra* să funcționeze.

El nu a avut mai puțin succes în operațiunile ofensive secrete. Descriș de Mikelson drept "fără îndoială, cea mai spectaculoasă lovitură de stat din întregul război", Heydrich a manipulat atât de mult paranoia lui Stalin prin desfășurarea abilită de dezinformări convingătoare, încât Mareșalul a răspuns prin asasinarea propri-

ului comandament superior al Armatei Roșii. Pierderea totală a liderilor militari profesioniști ai Uniunii Sovietice s-a manifestat prin eșecuri umilitoare în fața micii Finlande în 1940 și prin succesul neîntrerupt al forțelor Axei în Rusia în anul următor.

La 27 septembrie 1941, Heydrich a fost numit Protector al teritoriului ceh. În mod oficial, el fusese numit pentru a face ordine în acel teritoriu problematic și ne-productiv, dar, în secret și în primul rând, pentru a vâna o rețea de spionaj suspectată că opera chiar în interiorul Wehrmacht-ului. Heydrich i-a scos pe cehi din slavismul feudal care îi dominase încă din Evul Mediu, cu scopul de a-i face membri ai comunității europene moderne. Planurile sale s-au dezvoltat atât de rapid până la începutul anului 1942, încât cehii au devenit cel mai productiv și pro-Reich dintre toate popoarele ocupate - o transformare cu atât mai remarcabilă cu cât, cu mai puțin de un an înainte, ura lor populară față de Germania. Succesul lui Heydrich a constatat în hotărârea sa de a face din politica cehă un stat național-socialist ideal, în care oamenii să simtă că nu mai aparțin unei țări mici și neînsemnate, ci că sunt membri valoroși, care contribuie la un continent unit. Ei au început să se considere mai puțin cehi, ci europeni care luptă pentru existența lor comună nu numai cu germanii, ci și cu francezii, scandinavii, maghiarii, spaniolii etc.

În timp ce Heydrich moderniza Protectoratul ceh cu o mână, cu cealaltă desființa trădarea și spionajul dușmanilor subterani ai Reich-ului. Era pe urmele acestora, închizând spion după spion, cu consecințe dezastruoase pentru serviciile de informații militare britanice. Dar în februarie 1942, Heydrich a făcut o descoperire șocantă: Paul Thuemmel, un agent al *Abwehr-ului* german, spiona pentru Aliați. În loc să-l lichideze pe Thuemmel, Heydrich l-a eliberat și l-a pus să fie urmărit. Trădătorul conducea anchetatorii S.D. la cele mai înalte niveluri ale *Abwehr-ului*, poate chiar la vechiul prieten al lui Heydrich, Wilhelm Canaris.

Heydrich nu știa de ura profundă pe care Canaris o nutrea față de național-socialism și de daunele teribile, chiar decisive, pe care acesta le făcuse deja Germaniei. De exemplu, în vara anului 1940, Canaris, în calitate de lider al serviciilor de informații militare ale celui de-al Treilea Reich, a primit ordin să pregătească în mod diplomatic calea pentru cooperarea cu Franța de la Vichy, apoi cu Spania, unde Hitler urma să se întâlnească cu Phillipe Petain și, respectiv, Francisco Franco. Führerul credea că cooperarea lor era atât de importantă, încât dorea să facă apel la ei personal. Era un mare admirator al mareșalului francez, care a rămas alături de țara sa înfrântă în cel mai întunecat moment al său, în iunie anul trecut, în timp ce oameni precum Charles DeGaulle și alții care au început războiul cu Germania au lăsat Franța în urmă, fugind în Anglia.

Hitler își programase bine întâlnirea. La 3 iulie, navele Royal Navy au lansat atacuri pe furiș, neprovocate, asupra flotei franceze care staționa liniștită la ancoră

în porturile sale din Africa de Nord, Oran și Mers-el-Kebir din Algeria. Bombardierele de pe portavionul HMS *Ark Royal* au revenit pe 6, când încercarea lor de a scufunda cuirasatul francez *Dunkirk* a fost respinsă, dar nu înainte ca o torpilă britanică să lovească o brichetă încărcată cu încărcături de adâncime, omorând 150 dintre membrii echipajului. Două zile mai târziu, mai multe bombardiere de pe HMS *Hermes* au atacat nava amiral franceză, *Richelieu*, la Dakar, și au fost din nou respinse de apărători. Încă de la sfârșitul lunii septembrie (23-25 septembrie), Churchill a încercat să pună mâna pe forțele navale franceze din Africa de Vest. În încercarea sa de a pune stăpânire pe garnizoana de la Dakar, francezii au luptat cu atâta furie, încât au avariat grav două nave de luptă britanice (HMS *Barham* și *Resolution*) și au respins tentativa sa de invazie.

Aceste victorii au restabilit stima de sine a francezilor după înfrângerea suferită în fața Wehrmachtului german și au reprezentat lovituri serioase la adresa moralului britanic, în special în Marina Regală. În timpul primelor două zile de agresiune engleză împotriva camarazilor lor de arme de odinioară, 1 297 de marinari francezi au fost uciși; mai mulți au fost îngrozitor de scorjiți de mărele de petrol în flăcări, navele lor fiind scufundate sau grav avariate. Churchill a susținut că raidurile asupra aliatului său din urmă cu doar două luni aveau drept scop să împiedice navele să fie luate de Germania. Dar Hitler nu a fost niciodată interesat de marina franceză; nu avea nicio intenție să risipească prețioasele sale rezerve de petrol, destinate Panzerelor, pe nave de război costisitoare și vulnerabile.

În consecință, el a permis ca navele franceze să fie echipate și chiar înarmate exclusiv de marinari francezi, în temeiul unei dispoziții speciale, conform căreia încercările germanilor, italienilor sau britanicilor de a pune mâna pe flotă ar fi dus la scufundarea acestora înainte de a putea fi luate. Cu alte cuvinte, Führerul a făcut imposibil ca el însuși - sau oricine altcineva - să fure navele franceze. Churchill știa acest lucru, la fel ca și restul lumii, deoarece acordul fusese publicat pe prima pagină în toate ziarele importante de pe Pământ. Deși Aliații au continuat să îl descrie pe Hitler drept un mincinos de neîncredere, o conferință navală secretă desfășurată la sediul său din Wolfsschlucht la 20 iunie 1940 dovedește că acesta credea ceea ce spunea. Marele amiral Raeder a raportat cu privire la Flota Supremă a Franței: "Führerul dorește să se abțină de la luarea oricăror măsuri care ar afecta onoarea Franței".

Adevăratul motiv pentru care Churchill a ordonat această operațiune lașă a fost acela de a se răzbuna pe Franța pentru că a avut îndrăzneala de a semna un armistițiu cu disprețuitorii naziști, chiar dacă a trădat armata franceză pe teren în timpul campaniei din 1940, asigurându-i înfrângerea (a se vedea mai jos). Churchill a avut și alte motive pentru agresiune. *Enciclopedia ilustrată Marshall-Cavendish a celui de-al Doilea Război Mondial*, pro-aliată, a recunoscut: "Pentru a spune lu-

crurilor pe nume, Churchill dorea să dea o lovitură puternică cu costuri reduse pentru a galvaniza opinia națională și internațională britanică. După cum a scris în *The Second World War (Al Doilea Război Mondial)*, "Iată Marea Britanie, pe care atât de mulți o dăduseră uitării, pe care străinii o credeau tremurând în pragul capitulării în fața puternicei puteri aliniate împotriva ei, lovind fără milă în cei mai dragi prieteni de ieri și asigurându-și pentru o vreme comanda de necontestat a mării" (sic, forțele navale britanice au fost respinse de apărătorii francezi)" (vol I, 229).

Conform aceleiași surse (226, 227), atunci când le-a propus comandanților Royal Navy, North și Somerville, o acțiune militară împotriva "celor mai dragi prieteni de ieri", aceștia au fost "îngroziți și uimiți". Mai mult de douăzeci de ani mai târziu (în 1962), amiralul flotei (în retragere) Sir John H.D. Cunningham încă se îngrozea la simpla amintire a trădării armate a lui Churchill față de un aliat surprins, considerând-o "îngrozitor de rușinoasă; îngrozitor de stupidă" (229). Declanșând un război total - nu doar împotriva unei țări neutre, ci împotriva unui fost aliat cu doar opt săptămâni înainte - Churchill a comis un adevărat crimă de război de primă magnitudine. În ziua următoare atacului său viclean, francezii au întrerupt relațiile diplomatice cu Marea Britanie, apoi au trimis un raid de bombardiere împotriva Gibraltarului drept represalii. Churchill a renunțat să declare război, deoarece acest lucru i-ar fi oferit lui Hitler ceea ce Führerul dorea: o alianță militară cu francezii.

Ura față de britanicii duplicitari nu fusese niciodată atât de mare în Franța, iar Hitler a încercat să profite de sentimentul popular solicitându-i lui Petain o alianță împotriva Angliei. Având în vedere evenimentele recente, Mareșalul s-a simțit obligat să se conformeze, astfel că perspectivele de cooperare franco-germană păreau bune. Generalul Franco era și mai nerăbdător să intre în luptă. El savura ocazia de a veni în ajutorul Reichului în vremuri de criză, la fel cum germanii îl ajutaseră să obțină victoria în războiul civil spaniol. Dar, înainte ca Führerul să se întâlnească cu Petain și Franco pentru a le confirma alianțele, Canaris i-a informat personal, în mod strict confidențial, ca un soldat bătrân pe frații săi de arme, că Germania era condamnată să piardă războiul și că ambii oameni de stat, dacă își iubeau țările, nu ar fi trebuit să accepte niciodată niciun fel de înțelegere cu Hitler. Au fost stupefiați să afle astfel de vești, dar pentru că veneau de la nimeni altul decât șeful serviciilor de informații militare germane, au fost înclinați să îl creadă, în ciuda succeselor neîntrerupte ale lui Hitler pe toate fronturile la acea vreme.

Franco, în special, era vulnerabil la subversiunea șefului *Abwehr*, deoarece era un vechi prieten personal al ingraturului Canaris, în biroul căruia atârna o fotografie mare, nu a Führer-ului său, ci a generalissimo-ului spaniol. Când Hitler l-a vizitat pe Petain, mareșalul, deși încă prietenos, a refuzat în mod inexplicabil toate

propunerile de cooperare; atitudinea sa se schimbase. Pentru sprijinul său împotriva Angliei, Hitler s-a oferit să reconstruiască flota franceză, dar nici măcar această generozitate fără precedent nu l-a convins pe Petain. Un an mai târziu, la începutul lunii iulie, beligeranța lui Churchill împotriva aliatului său de odinioară nu a încetat, când a lansat o invazie puternică în Siria neutră. Apărătorii francezi au fost copleșiți, dar nu înainte de a provoca aproximativ 2 500 de pierderi britanicilor. O astfel de agresiune - confiscarea teritoriului francez, uciderea a mii de civili francezi în atacuri teroriste și scufundarea navelor franceze cu un număr mare de victime - erau motive mai mult decât suficiente pentru ca Mareșalul să declare război Angliei. Dar Canaris îi otrăvise mintea cu îndoieli serioase cu privire la viitor, incertitudini care îl împiedicau să ia decizia corectă.

După întâlnirea dezamăgitoare cu Petain, Hitler a fost respins în mod similar la Hendaye, la frontiera spaniolă, de către Franco, a cărui cucerire a Gibraltarului ar fi asigurat victoria în Mediterana și, inevitabil, în Africa de Nord. Aceasta era operațiunea prioritară în mintea Führerului la acea vreme. El dorea o alianță între Germania, Italia, Franța și Spania pentru a-i alunga pe britanici din Mediterana. Fără sabotajul diplomatic al lui Canaris, o astfel de alianță ar fi fost fără îndoială încheiată, iar cursul războiului s-ar fi schimbat radical în favoarea Axei. Dar sabotajul său diplomatic nu s-a încheiat în Franța sau Spania. A încercat să descurajeze în mod similar Bulgaria, cu rezervele sale valoroase de petrol, să se alăture Axei, dar a eșuat când regele Boris și-a aliat țara cu Reichul la 1 martie 1941. Ca o răzbunare lașă, Canaris l-a otrăvit pe monarh doi ani mai târziu.

La fel ca alți aristocrați care complotau în umbră împotriva propriului popor, Canaris "nu a dus niciodată lipsă de bani pentru a-și menține o viață confortabilă și cultivată acasă" (Manvell, 41) - chiar și în timpul celor mai întunecate zile de după Primul Război Mondial, când germanii săraci mureau de foame cu milioanele. Fiu al unui industriaș din Ruhr, el era hotărât să își mențină poziția de bogăție moștenită mai presus de orice alte considerente. Este posibil să mai fi existat un factor care nu numai că i-a generat ura inveterată față de național-socialism, dar l-a și diferențiat de colegii săi trădători. Este posibil ca Canaris să fi fost evreu. Cunoscut în mod misterios printre prietenii săi cei mai apropiați drept "micul levantin" (Manvell, 39), el avea rădăcini ancestrale nu în Germania, ci în Lombardia, unde evreii au condus o comunitate mercantilă înfloritoare încă din Renașterea italiană. Un raport neconfirmat (Britton, 26) menționează într-o notă de subsol că "Wilhelm Canaris" s-a născut de fapt Moses Meyerbeer. Manvell și Fraenkel subliniază posibila sa origine non-ariană explicând că Canaris "a reușit chiar (prin utilizarea de documente false) să introducă evrei în *Abwehr*, oameni precum colonelii Simon și Bloch" (140). Cu evrei la conducerea serviciilor sale de informații militare, Hitler nu se putea aștepta să câștige războiul.

În primăvara anului 1942, Heydrich începuse să îl identifice pe Canaris (sau Meyerbeer?) drept cel mai periculos trădător din cel de-al Treilea Reich. Potrivit ofițerului **SD**, Walter Schellenberg, Heydrich "era convins, de fapt, că Canaris trădase data atacului din vest, dar cu toate acestea nu dorea încă să procedeze împotriva lui. Voia să aștepte și să adune mai multe dovezi. 'Nu trebuie să te lași adormit de el', m-a avertizat Heydrich. Totuși, avea să vină ziua în care Canaris avea să fie pedepsit pentru toate daunele pe care le provocase regimului" (Schellenberg, 405-6). De fapt, Canaris nu numai că i-a informat pe britanici cu privire la înaintarea Germaniei împotriva Franței, dar i-a avertizat de două ori cu privire la atacul iminent asupra Uniunii Sovietice (Manvell, 150).

Canaris devenise în sfârșit circumspect în rândul elementelor loiale din Wehrmacht. Feldmareșalul Wilhelm Keitel "îl mustrase chiar pentru avertismentele neîncetate pe care, în calitate de șef al serviciilor de informații militare, considera că este de datoria sa să le dea" (Manvell și Fraenkel, 150). Și Heydrich începea să se apropie de trădătorul Abwehr. "Am observat acum pentru prima dată semne de oboseală interioară la Canaris", își amintește Schellenberg. "Era epuizat de conflictul intern continuu. Tacticile reci ca gheața ale lui Heydrich din ultimele luni începeau să își arate efectul. Se simțea nesigur și neliniștit și, cel puțin așa credeam eu, avea ceva asemănător unei frici fizice de Heydrich" (Schellenberg, 406). Impresia lui Schellenberg a fost susținută de un biograf timpuriu al lui Canaris; amiralul în halat era "sincer speriat de moarte de Heydrich, pe care l-a numit odată "cea mai inteligentă dintre bestii". Deși nu părea niciodată agitat cu Hitler, oricât de dificile ar fi fost circumstanțele, un telefon de la Heydrich îl deranja întreaga zi" (Abshagen, 202).

Canaris, cuprins de panică, i-a informat pe britanici că, dacă Heydrich nu va fi eliminat imediat, își vor pierde toate contactele din Germania după câteva săptămâni. Într-o luptă corectă, germanii au câștigat întotdeauna și vor continua să câștige, până când victoria finală va fi a lor. Singura speranță de supraviețuire a Aliaților era spionajul. Spectacolul ceh al lui Heydrich fusese, de asemenea, luat în considerare definitiv pentru a fi pus în aplicare în toate teritoriile ocupate, unde conduceau aristocrații cu mână grea ai armatei germane. Potrivit lui Mikkelsen, Heydrich "nu aștepta nimic mai puțin decât să înlocuiască administrația ineficientă și coruptă a armatei din Franța și, foarte posibil, din toate teritoriile. Liderii aliați de la Moscova și Londra erau îngroziți. Ce s-ar întâmpla dacă Heydrich și SS ar prelua toate teritoriile și ar obține cooperarea efectivă a zeci de milioane de francezi, belgieni, olandezi, danezi, norvegieni, polonezi, slavi, ucraineni și ruși albi uniți într-un super stat SS? Războiul putea fi pierdut! În mod clar, Heydrich era cel mai periculos om din cel de-al Treilea Reich și trebuia eliminat cu orice preț."

Alarmat de gravitatea situației, Churchill a ordonat parașutarea unor asasini cehi expatriați în apropiere de Praga. În dimineața zilei de 27 mai, aceștia au atacat mașina deschisă, nepăzită, în care se afla Heydrich. Grenada lor de mână a explodat pe bordul de rulare, rănindu-l mortal. A rămas îndurerat câteva zile, apoi a decedat la 4:30 a.m., pe 4 iunie 1942. În urma asasinării sale, *Afrika Korps-ul* lui Rommel a fost înfrânt crunt la El Alamein, urmat doar câteva săptămâni mai târziu de încercuirea celor 22 de divizii ale Armatei a 6-a și a 330 000 de oameni la Stalingrad - cele mai decisive două bătălii ale celui de-al Doilea Război Mondial. În ambele cazuri, Churchill și Stalin cunoșteau planurile de luptă ale germanilor înainte ca aceștia să intre pe teren.

Probabil că nimic nu a ilustrat mai bine punctul de cotitură atins odată cu moartea lui Heydrich decât războiul pe mare: Momentul asasinării sale a marcat punctul culminant în soarta campaniei submarine a Germaniei, când 190 de nave aliate au fost scufundate, cel mai mare număr înregistrat vreodată de U-Boot-uri. Începând chiar cu luna următoare, succesele lor au scăzut. Nu a fost o coincidență faptul că Axa câștigase până la uciderea sa, dar a început să piardă constant după aceea.

Heydrich se afla probabil la doar câteva zile distanță de arestarea lui Canaris și de închiderea *Abwehr-ului* plin de evrei, cu consecințe fatale inevitabile pentru toți conspiratorii din Statul Major. Însă, după asasinarea sa, anchetatorii Gestapo au fost deturnați de o rețea de spionaj aparent mai presantă din interiorul Germaniei, cunoscută *sub* numele de *Die rote Kapelle* ("Orchestra roșie"). Acesta a fost înființat și condus de Leopold Trepper, un evreu comunist care a emigrat după război în Israel. La fel ca omologii lor din *Abwehr* și Statul Major, trădătorii lui Trepper erau diletanți din clasa superioară, inclusiv o evreică americană și "un aristocrat prusac sărăcit" (Manvell, 166). Această gloată sedicioasă, cunoscută chiar și printre ei ca "aristocrația comunistă", se bucura, de asemenea, de ceea ce ei considerau a fi cochetări intelectual la modă cu marxismul de tip sovietic pentru a se distinge de naziștii vulgari.

Cu ajutorul lui Trepper (10 000 de mărci, tipografii mobile și câteva transmițătoare radio), ei au înființat totuși "o organizație de informații și de promovare a propagandei politice care amenința într-o măsură considerabilă mașinăria de război nazistă" (Manvell, 166). Orchestra Roșie a plasat agenți în statul major al Luftwaffe, în Serviciul de Monitorizare a Emisiunilor Străine și chiar în guvernul german însuși. Deși *Orchestra Roșie* a lui Trepper a fost în cele din urmă anihilată de Gestapo și S.D., urmărirea și eradicarea sa a distras atenția de la *Abwehr* și Armată.

Între timp, anchetatorii de contrainformații nu puteau să creadă că propriul serviciu de informații militare al Germaniei era o cloacă de trădători. În anii care au

urmat asasinării lui Heydrich, Canaris și-a reluat rolul de cel mai letal cancer al Germaniei, până când a fost demascat în atentatul eșuat împotriva vieții lui Hitler din 20 iulie 1944. Opt luni mai târziu, "micul levantin" a murit gol pe spânzurătoare. Prea târziu! Până atunci, el și colegii săi trădători din Marele Stat Major furnizaseră Aliatilor tot ce aveau nevoie pentru a câștiga războiul. Hitler era ca un boxer orb care se lupta cu adversari mai numeroși, care știau fiecare mișcare cu mult înainte ca el să o facă.

După cum scrie Mikkelson, "liderii aliați de la Londra și Moscova știau exact care era miza. Uciderea **SS-Obergruppenfuehrerului** Reinhard Heydrich a garantat că cel de-al Treilea Reich va fi zdrobit de numărul copleșitor al aliaților".

